

πώς έτσι φέρνονται οι άνθρωποι οι καθώς πρέπει. — Όπως μιλάς εσύ είνε πρόστυχα και χυδαία. 'Ο Τράμπαλας τάμαθε σαν παπαγάλος όχι δίχως στενοχώρια και πιδ πολύ τον στενοχωρούσανε τά στενά μανίκια του σακακιού και ό ξερός σαν τενεκές κολλάρος του τον έπνιγε.

— Τί νά γίνει, έλεγε μοναχός του καθισμένος στον καναπέ, ύπερμονή, έτσι κάνουνε οι άνθρωποι οι καθώς πρέπει, έπειτα τά κλιζώ και τά πετάω όλα.

Τό σπίτι ωστόσο είχε γιομίσει από παιδιά που ήρθαν νά δούνε τον Τράμπαλα γαμπρό και ή θειά τά στρίμωξε όλα μαζί μέσα σε μία κάμαρη.

Ήρθαν τέλος πάντων οι προσκαλεσμένοι και ό παπάς κουμπάροι έίτανε τάφεντικά τής Γαρουφαλιάς χαιρετίσανε τον Τράμπαλα, εκείνος τάχασε, ξέχασε τά Έλληνικά λόγια που είχε μάθει. έπάτησε τή νύφη και τέλος παντων έίπε οδλους:

— Καλησπέρα σαφεντιά σας και καλώς μάς ήρθατε στις χαρές μας. Ή γριά θειά ή γραμματισμένη σαν τον άκουσε έτράβηξε τά δυό της μάγουλα από τή φούρκα της.

Άρχίνησε ή ιεροτελεστία που για τον Τράμπαλα εδίασταζε έναν αιώνα. Δέν είχε πάει ποτέ του στην έκκλησιό, γιαυτό τά λόγια και τά κατώματα του παπά του φαινότανσαν άστεία. 'Ο Τράμπαλας απ' όλα αυτή τήν τραγυδιστή μουρομούρα δέν κατάλαβε παρά τό: Ήσατα χόρευε.

— Βίβαια, έλεγε μοναχός του ενώ γύριζε γύρω στο τραπέζι στενοχωρημένος από τό κολλάρο και ζαλισμένος από τό στριφογύρισμα, άφου μπήκες στο χορό, άγριάνθρωπε Ήσατα χόρευε.

Μά δέν μορούσε νά καταλάβει γιατί ό παπάς τον έλεγε Ήσατα. — Μήπως θα μου αλλάξουνε και τόνομα άφου μου αλλάξουνε και τήν πίστη;

Ό πεθερός του Τράμπαλα δέν ήρθε στο γάμο, μονάχα του μήνησε που θα τον σκότωνε, μά ούτε ή πεθερά με τον λοχία.

Οι πρώτες μέρες περάσανε μέλι και γαλα και μάλιστα, πράμα άπίστευτο, κάμποσοι μήνες και ό Τράμπαλας δέν είτανε κακσχαριστημένος με τή καινούρια του κατάσταση. Σάν έβγαине περίπατο με τή γυναίκα του όσαι τότε γυρίζαν του βγάζανε τό καπέλλο, τέτοια τιμή δέν τούχε ξαναγίνει και ό φίλος μας κορδονότανε λιγάκι. Ή γυναίκα του μαγειρεύε κάθε μέρα και κρινούρια φαγητά και ή θειά ή γραμματισμένη τούδνε μαθήματα «εύγενοūs συμπεριφοράς».

Μά ή ευτυχία του είχε και τήν άναποδή της όψη. Ή θειά είχε γίνει σωστό φόρτωμα με τά μαθήματα της και ή γυναίκα του συμφωνούσε μαζί της, δέ τον άφιναν νά βγαίνει στο δρόμο ξεμανικωτον, τούλεγαν νά μη φωνάζει βάρδα σαν πήγαινε με τάμαξι, δέν μπορούσε νά πει δυό λόγια που ή γραμματισμένη θειά τότε διερθωνε. Τάλογο του τούχε παραμελήσει, κάθε τόσο είχε σκηές από τον πατέρα τής Γαρουφαλιάς, μία μέρα ήρθε και τούς έκαμε επίσκεψη ή μάνα τής νύφης με τον λοχία και ό Τράμπαλας τό βράδυ έχασε τον κόσμο με τις φωνές του.

Ή γυναίκα του Τράμπαλα είχε πιαστεί έγκυος και φούσκωνε κάθε μέρα περισσότερο. εκείνος άρχίνησε νά ντρέπεται νά τήν βγάζει μέρα περίπατο. — Δέν κάνει, τής έλεγε νάμας βλέπει ό κόσμος, είναι ντροπή, μά ή Γαρουφαλιά έπέμενε. 'Ο Τράμπαλας μία μέρα τόπε όρθά κοστά: — Με κείνο τό ταμπούρλο δέ σε κουβαλώ εγώ μέρα περίπατο. Κλάμματα, παράπονα και γκρίνια.

• 'Ο Τράμπαλας βαρέθηκε και τά μαθήματα τής

εύγενοūs συμπεριφοράς κι' έστειλε κατά διαβόλου τή γραμματισμένη θειά.

— Νά πάς στο διάολο, τής είπε, εσύ και οι έλληνικούρες σου, δέν τά καταλαβαίνω αυτά τά μακαραλίκια και θα μιλάω πώς έμαθα. Ή θειά άρχισε τις βρυσιές, τον είπε κοπρίτη που κοιμότανε με τάλογο, αυτός πάλε τής είπε καρακάξα, ή Γαρουφαλιά πήρε τό μέρος τής θειάς, ό Τράμπαλας έδωσε στη φούρκα του μία κλωτσιά στο τραπέζι και τάκαμε θαλασσα και έφυγε και πήγε νά κοιμηθεί στο σταύλο.

Πριν ξημερώσει ήρθαν και τον φώναξαν, ή γυναίκα του είχε πόνους γερούς στα νεφρά, κακό σημάδι για μία γυναίκα έγκυο πέντε μηνών, ή γριά άρχησε νά τον βρίζει, ή Γαρουφαλιά φώναζε από τους πόνους.

— Τήν πήρες στο λαιμό σου, τούλεγε ό θειά, νά πάς γρήγορα για τή μαμή. Στο δρόμο εκλαιγε από τή φούρκα του και από τή λύπη. Ήθε ή μαμή και είπε πώς ή γυναίκα είτανε σε κίνδυνο. ήθελε νά πάει νά δει τή γυναίκα του μά ή γριά δέν τον άφινε.

— Κακούργε, τούπε, τήν πήρες στο λαιμό σου. 'Ο Τράμπαλας τάχε χαμένα.

Έτσι πέρασε κείνη ή νύχτα, τό παιδί τόκαμε πεθαμένο, ή Γαρουφαλιά κόντεψε νά πεθάνει.

Πέρασε έπειτα ένας χρόνος, τότε φουρτούνα και πότε καλωσύνη, μά ό Τράμπαλας ποθούσε τήν πρώτη του ήσυχία, πήγαινε καμιά φορά κρυφά στόλογο του και τούλεγε τον πόνο του.

Όταν ό Τράμπαλας είχε δουλειά, ή γυναίκα του έβγαине περίπατο με τή θειά και αυτό λίγο λίγο έγινε συνήθεια και σπάνια έβγαине με τον άντρα της.

Μία μέρα τής είπε ό Τράμπαλας νά βγαίνανε μαζί περίπατο μά ή Γαρουφαλιά τούπε πώς είχε πονοκέφαλο.

Ένα άπόγεμα ό Τράμπαλας έγύριζε στη χώρα από ένα μακρινό άγίο και περνώντας με τάμαξι του φάνηκε πώς είδε τή γυναίκα του με τή θειά και με κάποιον άντρα που τις συνόδευε. Σάν γύρισε στο σπίτι του ρώτησε τή γυναίκα του με τρόπο, ή Γαρουφαλιά τάχασε και κοκκίνησε μά ή θειά άμέσως του άπάντησε πώς είτανε άνεψιός της.

Του Τράμπαλα όμως δέν του ξέφυγε ή στενοχώρια τής γυναίκας του και κακή ύποψία του μπήκε.

Αυτή τή νύχτα είπε πώς είχε δουλειά και κλειστηκε στο σταύλο σκεφτότανε μοναχός του χίλια πράγματα μά δέν είχε κουραχιά ούτε στόλογο του νά τά πει.

Τήν άλλη μέρα είπε τής γυναίκας του νά μην έβγαине πια με τή θειά της γιατί αυτούς τους καθαλιέρους ό κόσμος είναι κακός. . . .

Ό Τράμπαλας δέν κοιμότανε πια, έτρωγε λίγο, παραμόνευε τή γυναίκα του, είχε παραμελήσει τή δουλειά του, όλο νόμιζε, πώς άκουγε πατήματα ύποπτα.

— Άν δώ τίποτε, έλεγε μόνος του, και τούς δυό θα τούς σκοτώσω.

Ένα βράδυ γύρισε άργά στο σπίτι, ξέζεψε τάλογο και φώναζε τή γυναίκα του νά τούρπενε τό φανάρι, μά δέν ήρθε κανείς. Θα κοιμούνται, είπε, άς μη τούς ξυπνήσω. Σάν έδωκε φαί στόλογο άνέθηκε στο σπίτι του και πήγε νάνοιξει τή πόρτα μά τήν βρήκε διάπλατη, μπήκε μέσα και είδε πώς τό σπiti είτανε όλο άδειο. — Μή πάς κι έκαμα λάθος τήν πόρτα; είπε μόνος του πήγε από κάμαρη σε κάμαρη, όχι, εκείνο είτανε τό σπιτι του, ούτε μία κάρικλα δέν είχε μένει.

Μία γειτόνισσα που κατοικούσε δίπλα στο ίδιο πάτωμα βγήκε με τή λάμπα, ό Τράμπαλας τήν είδε και δέν είπε λέξη.

— Παιδί μου, αυτή τούπε, κάμε ύπομονή, αυτά έχει ό κόσμος κι' έπειτα τό λέει και ή παροιμία: Μ' ό,τι δάσκαλο καθίσεις τέτοια γράμματα μαθαίνεις κι' άλλη μία θα σου πώ: Που θα πέσει τό μηλο παρά κάτω από τή μηλιά;

Ό Τράμπαλας δίχως νά πει λέξη κατέβηκε τή σκάλα και πήγε στο σταύλο. Άρχησε ένα άπελπιστικό περπάτημα μπρός και πίσω, τό στόμα του ήτανε πικρό φαρκάκι. Τάλογο του είτανε ζαπλωμένο κάτω.

Ό Τράμπαλας πήγε κοντά του, του άγκάλιασε τό λαιμό και εκείνο τον κοίταζε με τά μεγάλα μάτια του γιομάτα άδολη άγάπη και άνοιξε τά πλατιά του χείλη νά τον φιλήσει. 'Ο Τράμπαλας ανάλυθησε σε δάκρυα, κουδέντιασε με τάγαπημένο του έλογο, τούπε τον πόνο του, τά βάσανά του και έτσι άγκαλιασμένοι και οι δυό άποκοιμηθήκανε.

Περαίας

Γ. Σ. ΖΟΥΦΡΕΣ

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΓΡΑΜΜΑ ΣΥΝΕΡΓΑΤΗ

Άγαπητέ μου φίλε,

Είδα στο προπερασμένο φύλλο του άγαπητού μας Νουμά, νά ξαναδημοσιεύεις τό γράμμα μου στην «Έστία» και με δίκαιη άγανάκτηση νά τά λές τόσο καλά του φίλου κ. Σαμπρόλ για τά όσα έγραψε στην «Έστία» για τά τραγούδι μου. Μά, θαρρώ, πώς κάπως παρεξηγήθηκαν τά λόγια μου «καλοπάτι του Νουμά» με παρεξήγησες, γιατί δέν έκαλοπρόσεξες, δι' όλο μου τό γράμμα εκείνο είτανε μία πικρή ειρωνία στην άπροσεξία του Σαμπρόλ και ένα καλό μαθηματάκι στους ανθρώπους που γράφουνε με ύστεροβουλία δέν είδες τί λέω παρακάτω: «έκτός αν δέν ιδιάβασεν ό Σαμπρόλ όλα μου τά ποιήματα στην «Έστία». Δηλαδή θέλω νά του είπω: Πολύ μου είναι, που, χωρίς και τόσο νάξίζουν εκείνα τά τραγούδια μου, είχε τήν καλοσύνη ό Νουμάς νά τά ξαναδημοσιεύσει, εκτός δυε πολύ άπλών (τά όποια πουθενά δέν έχουν δημοσιευτ ή, παρά μόνο στο βιβλίο μου) και νά με άνεβάσει στο σκαλοπάτι, γιατί ό Σαμπρόλ έγραψε στην κρίση του (?) πώς έπιροβιάστηκε γραφοντας... τραγούδια τής Άκρογιαλιάς για τό Νουμά. Έπειτα ό ύποφαινόμενος συνεργατής σας γιατί νά παρεξηγηθ ή, που μετά τά τραγούδια τής άκρογιαλιάς, τις άλλες δυε σειρές των τραγουδιών του «Τρελλά τραγούδια» και «Μωσαικά», και τέλος ό,τι γράφει, έχει τήν προθυμία τήν άδερφική νά τά στέλλει στο «Νουμά» και μόνον εις αυτόν τά δημοσιεύει; Δέν είναι θαρρώ άνάγκη από περισσότερα.

Σε φιλώ
ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ

Άπό Πέμπτη σε Πέμπτη.

Υπουργός Έσωτερικών ό Ν. Καλογερόπουλος

Στοιωμοί. Άθήνα 1, Έπαρχίες 11.

Λαθωμοί. Άθήνα 5, Περαίας 6, Έπαρχίες 8

Κλεψιές. Άθήνα 3, Περαίας 5.

Άπαγωγές. Άθήνα 2.

Ο ΦΟΝΟΓΡΑΦΟΣ